

Papp Attila Zsolt

A LÁTHATATLAN TÁRGYAK MÚZEUMA

(LOVECRAFT ERDÉLYBEN)

Az árkosi kastély udvarán álló
pavilonban, 201? egy kora őszi
estéjén Bogdán Lászlóval kitettünk
az asztalra néhány, szívünknek kedves
limlomot: babonás hiedelmeket,
útvesztőket a féregjáratokban,
farkasordítást a hegyeken túlról,
gótikus homályt és velencei
vének misztériumait, és főként
annak az 181...-as, jeges,
különös nyárnak a kimondhatatlan
éjszakáit ott a Genfi-tó partján
– szóval egynémely közös mániánkat.

Megbízható tanúk akadnak arra,
hogy a köd lassan ereszkedett alá,
míg meghajolt az asztal, és kigörcbült
abból a valószerűtlen kertből.

A férfi magas volt és vékony, ló-
vagy inkább halképű idegen, intett
neki, Laci kiment, és amikor
visszajött, mintha egy könyvformájú
tárgyat csúsztatott volna a kabátja
alá, majd zavartan beszélni kezdett
bizonyos merülő városokról,
mint amikor nagy titkot akar
elfedni az ember kisebb titokkal.

Nem mertem megkérdezni tőle, hogy
tényleg az-e, a *halott nevek könyve*,

amit felszínre dobott a tenger
gyomra abban az árkosi, szárhegyi,
kolozsvári ködben, ahol voltunk;
így már csak találgathatok, vajon
milyen halottak lelkei fekszenek
kiterítve a sárga lapokon,
milyen arcok fénylenek fel néha
éjszakánként, mikor senki se látja.

Ha megelevenednének a holtak
nevei, és maradna a sosemvolt
könyv a maga konkrét pőreségében,
betehetnék egy múzeumba, más
láthatatlan tárgyak társaságában,
mint Mózes Attila bádogbékája
vagy Szócs Géza rádiója, amely
indián szavakat sugároz folyton.

Ott ragyognának mind a víz alatti
városok áttetsző tárlóiban.

Vagy mint a kéziratok azoknak
a verseknek, amelyek álomban
születtek, valóságos, mondható
szöveggé, mégis, ébredés után
kihullottak szavaik a rostán,
szétszóródtak a vakító fényben
a hajnal minden égtája felé.